

и начна да мисли, какъ да го испъди, но послѣ и явно подигна бой противу Ликинiя: но Ликинiй побѣди Максимiана, и быде царь и надъ Болгарiя та, и надъ Грецы те, и надъ Даки те, то есть Власы те.

Въ това време воцарисе по баща си великiй Константинъ во Британiя, Галлiя и Алпiя, а въ Римъ царуваше Максентiй кой то беше големъ мучитель и злодѣй, за кое то и не можеха да го тръпять Римляне те и позваха Константина: кой то дойде и побѣди Максентiя, и уби сынове неговы и дщери и сичко то племя негово до край истреби. И така онъ убо остана царь на западъ, а Ликинiй на Востокъ.

По времени же начнаха да си завиждають единъ другому, и всегда въ невѣрiи бежа. Того ради подигнасе Константинъ на Ликинiя со сила голема, и побѣди го, и зема отъ него Болгарiя, Византiя и Хрисоградъ, а онъ побѣгна въ Никомидiя, отъ гдѣ то посла жена та си Константiя да проси отъ брата си Константина миръ, коя то съ плачь се моли Константину, да не погуби Ликинiя, кое то и получи. И така после Ликинiй отиде при Константина со смиренiе, и му се поклони: а Константинъ му повелѣ да живѣе въ Солунъ, совѣтницы те обаче Константинови ненавидеха Ликинiя, и научиха воины те му, што като одхождаше въ Солунъ, убиха го на пъта близо при Серресъ, и пакъ остана Болгарiя подъ Римска власть, дума Баронiя.

Въ това време дойдоха Сармати и Скити на Дунай, и Константинъ воинствова на нихъ и побѣди ги, и направи на Дунавъ мостъ на мѣсто, кое то се называ желѣзная врата, въ лѣто Господне 325. Тога создаде Никополская крѣпость на Дунавъ, и искаше да направи тамо градъ на